

ΜΕΓΑΛΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

— Ἁγία Βδομάδα. Πῶς καὶ πῶς τὴν περιμέναμε, μαθητριοῦλες τότε μὲ τὴν μπλὲ ποδιά. Μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία νὰ τὸ σκάσουμε ἀπὸ τὸ σπῖτι πρῶτῃ καὶ θράδου (μητέρα, πάω στὴν ἐκκλησία) κάθε μέρα. Στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας ὅλα γνώριμα, ὁ γερὸ παπάς, οἱ ψάλτες, γυναικοῦλες, ἀκάμη κι' ὁ παγωτάρης (τοῦ τριαντάφυλλου, νηστίστημο!)

— Πιο πολὺ ὅμως ἀπ' ὅλα γνώριμη κι' ἐπιθυμητὴ, τὰκ-τὰκ κτυποῦσε ἡ καρδιά μας μόλις τὴ βλέπαμε — ἡ συντροφιά τῶν ἀγοριῶν, ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τραβήξουν τὴν προσοχή μας.

— Τὸ τροπάρι τῆς Κασσιανῆς, ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος μὲ τὰ 12 Εὐαγγέλια, ὁ Ἐπιτάφιος, ἡ Πρώτῃ Ἀνάσταση, κι' ὁ Καλὸς Λόγος, εἶναι ἔννοιες ποὺ στριμώχτηκαν στὴ μνήμη μας νοσταλγικά, ποτισμένες μὲ τὰ καρδιοχτύπια τῶν 15 μαῖς χρονῶν.

— Ἦταν οἱ μέρες ποὺ φορούσαμε καινούργια παπούτσι—γιατὶ τὰ ρούχα ἦταν πάντα τὰ ἴδια, ἦταν ἡ στολὴ - ἡ ἀνοιξή μοσχομύριζε καὶ τὰ ἀθῶα φλερτάκια δίνουν καὶ πέρνουν. Οἱ πιὸ δειλοὶ καὶ συνεσταλμένοι ἀρκοῦται στὶς ματιές, οἱ ἄλλοι, οἱ πιὸ τολμηροί, μᾶς πετοῦσαν κανένα ραβασάκι διπλωμένο καὶ ξαναδιπλωμένο ἔτσι ποὺ νὰ γίνῃ τόσο δά, νὰ χωρᾶ στὴ φούχτα τους. Καὶ μέσα κόκκινες καρδιές καὶ βέλη.

— Οἱ «τσάκρες» ἀρχίζαν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Μᾶς τὶς πετοῦσαν στὰ πόδια, ἤθελαν νὰ μᾶς τρομάξουν, ὁ ἀνατολίτης ἄντρας ξυπνοῦσε μέσα τους. Κι' ἐμεῖς κρυφογελοῦσαμε πίσω ἀπὸ τὶς παλάμες μας καὶ ψυθιρίζαμε μεταξύ μας μισόλογα, ὅλο αὐταρέσκεια.

— Ἄ, τὸ αἰώνιο παιγνίδι! Δὲν ξέρω ἂν συνεχίζεται ἀκόμη μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Φοβάμαι ὅτι ἡ ζωὴ πήγε πολὺ μπρὸς τὰ τελευταῖα 10 χρόνια, τώρα εἶναι πιὸ ἀπλὸ νὰ πάρῃ ἕνας νεὸς τὴν κόπελλα κατὰ μέρος καὶ νὰ τῆς πῆς τὰ δικά του. Κι' ἐκείνη ὅμως ἡ συστολή εἶχε τὴ μαγεῖα τῆς, μιὰ μαγεῖα ποὺ δὲν ξεχνιέται εὐκόλα.

— Καὶ θυμάμαι, ποῦ καὶ ποῦ εἶχαμε καὶ τὶς τύψεις μας, γιὰ τὸν Σταυρωμένο ἢ τὸν Νεκρὸ Χριστό. Στὸ βάθος βάθος ὅμως πιστεύαμε πῶς θὰ μᾶς κατανοήσῃ. Γιατὶ τί πιὸ ἀνθρώπινο ἀλήθεια ἀπὸ μιὰ μεγάλη βδομάδα ποὺ μένει στὴν ψυχὴ τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ ἢ ἀγοριοῦ, γιὰ πάντα δεμένη μὲ τὰ πιὸ ὀμορφα συναισθήματα;